

Læs, vær kreativ og bliv glad

JACOB FUGLSANG
UDDANNELSESREDAKTØR

Først en gåde: Hvad har gymnasieelever på Aarhus Statsgymnasium til fælles med frisørelever på Næstved Frisørskole og konditorelever på Zealand Business College i Ringsted?

Et svar er, at de bruger ordet »fedt« om at gå i skole. De har med andre ord været så heldige at finde en uddannelse, som de kan lide, og hvor de dagligt oplever, at de lærer noget.

Et andet svar kunne være, at de ikke sidder stille på en stol og læser eller lytter. Nej, deres valg af uddannelse har betydet, at de skal være aktive og i gang. Hvad enten de lader frisørsaksen lyne over hoved og hår, eller de fyrer soloer af på en elguitar kræver det koordination, kropskontrol og evnen til at omsætte tanker i hovedet til konkrete udtryk.

Et tredje svar kunne være, at de alle arbejder kreativt med deres uddannelse. Gymnasieeleverne skal lave og fremføre et nummer, frisørelever skal lave frisurer og sende kunden videre med en god følelse og konditorelever bruger kreativiteten i livets daglige bagedyst med at skabe uimodståelige kager.

Der er ikke noget rigtigt svar på gåden. Det var sidste svar, som vækkede Politikens uddannelsesholds nysgerrighed, da vi skulle i gang med dette tillæg. Under overskriften »Jagten på kreativiteten« gik vi i gang med at lede efter unge, som efter de mange år i skolen har lyst til at rejse sig fra stolen og være med til at skabe noget.

Reportagerne på de følgende sider afspejler, at det ikke bare handler om kreativitet i sig selv. Nej, det viser sig hurtigt, at for eksempel musik fungerer som en løftestang til at lære alt muligt rundt om selve værket. Som det bliver beskrevet på de følgende sider trækker musikkens drivkraft gymnasieeleverne frem i undervisningen, ned i historien, uden om hverdagspres og dybt ind i venskaber. Det er ikke så lidt.

»Det bliver en fed dag«, som en elev fra Aarhus Statsgymnasium udtrykker det. Det bliver endda sagt på en mandag, som alle ved kan være lidt tung at komme gennem efter weekendens velsignelser. Det bliver ifølge eleven en fed dag, fordi der står musik på skemaet. Det bliver en fed dag, fordi musik i sig selv er fantastisk at beskæftige sig med. Men

også fordi musikken giver eleverne et fællesskab, som kan være svært at finde i andre fag.

Læst på den måde viser tillæget, hvordan ungdomsuddannelser kan fungere som et vækkeur for skoletrætte elever.

De er måske startet som nye elever boblende af energi og med sommerfugle i maven som 5- eller 6-årige. Men ti år senere forlader mange skolen med hængende skuldre og med næsten udslukte øjne, fordi skolen ikke har tændt elevernes nysgerrighed. For nogle elever er skolen en ørkenvandring fra klasseværelse til klasseværelse, hvor der ikke rigtigt er noget, der fænger.

Ambitionen bag den skolereform, der trådte i kraft i 2014, var at lave en helhedsskole med mere tid til kreative og praktiske fag, og hvor eleverne kunne blive udfordret af andet end bøger. Det er også sket på nogle skoler og er på vej på flere. Men status for skolereformen er, at skoledagen er blevet udvidet, og der er kommet flere boglige timer. Ambitionen om undervisning hvor

Ungdomsuddannelser kan fungere som et vækkeur for skoletrætte elever

åbne skole, er desværre endnu lukket land for mange elever. Det har politikerne på Christiansborg erkendt og indgik i tidligere på året en bred politisk aftale om at styrke praksisfagligheden i folkeskolen. Det betyder blandt andet, at de praktiske og musiske fag skal prioriteres højere. Men det fremgår også af aftalen, at det kun er første skridt på vejen, og at der skal gøres mere.

Men vi venter på det, er der ikke noget sige til, at mange elever søger mod gymnasier og erhvervsuddannelser, der har fokus på kreativitet. De elever har brug for at blive nysgerrige igen, udvikle deres kreativitet og finde ud af, hvad der får dem til at le og leve. Følg dem på de følgende sider, når de slipper kreativiteten løs. God læselyst.

jacob.fuglsang@pol.dk

undervisning hvor praktiske opgaver og kreative øvelser understøtter det, eleverne lærer, er langt fra realiseret. Det samme gælder ambitionen om at åbne skolerne, så for eksempel kokke, cykelsmede og kunstnere møder elever på en anden måde end lærerne og pædagogerne gør. Også den ambition er langt fra at være i mål. Det, som kaldes den

UNGDOMS- UDDANNELSE

4 Musikken giver eleverne et kick fagligt og socialt

Interessen for at være kreativ i fællesskab er enorm – og der er plads til alle.

10 »Vi er nødt til at følges ad«

Tre elever fra Aarhus Statsgymnasium om det bedste, værste – og nytteværdien af et kreativt studie

12 Det gør musik ved hjernen

Hjerneforsker og musiker Peter Vuust om musikkens effekt på vores hjerne

14 Fingrene i hår og skæg

Kreativiteten var afgørende for frisøreleverne Amanda Wilms og Jacob Skov

17 »Vi lærer at tro på vores eget håndværk«

To elever fra frisørskolen om det bedste, værste – og nytteværdien af et kreativt studie

18 Uden fejl, ingen nye kager

Her lærer eleverne at forvandle ideer til smukke, velsmagende mesterværker

Foto: Mads Nissen

22 »At være med på noget nyt hele tiden«

Tre elever fra konditoruddannelsen om det bedste, værste – og nytteværdien af et kreativt studie

Ansvarshavende chefredaktør: Christian Jensen
Indlandredaktør: Amalie Kestler
Uddannelsesredaktør: Jacob Fuglsang
Redigerende: Brit Therkildsen
Layouter: Marcus Grønbech
Adresse: Kultur, Rådhuspladsen 37, 1785 København V
Telefon: 33 47 12 00
Mail: uddannelse@pol.dk
Annoncer: Telefon: 33 47 29 82

»Vi er nødt til at sætte os ned og følge hinanden, før vi kan lave noget fedt«

Politiken har spurgt tre elever med musik på A-niveau i studieretningen på Århus Statsgymnasium om; **1.** Hvad er det bedste ved at gå på en studieretning med et kreativt fag? **2.** Hvad er det værste? **3.** Hvad kan man bruge en kreativ studieretning til?

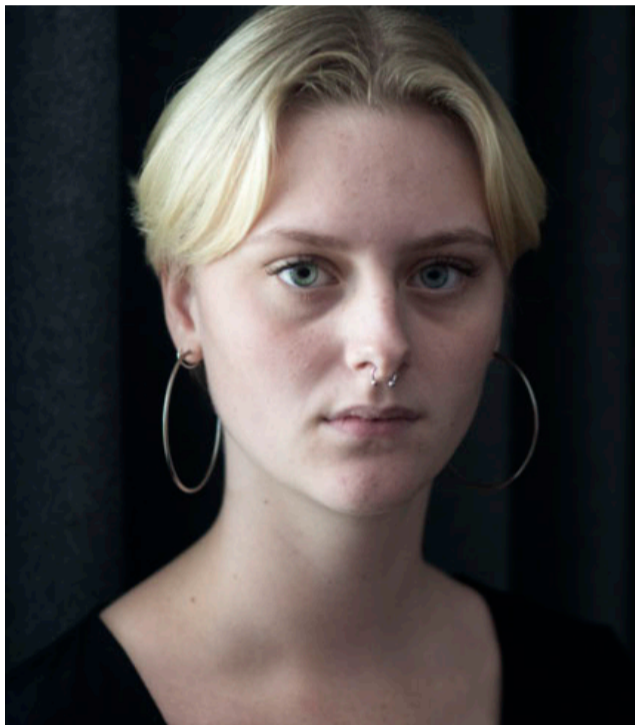

Foto: Louise Herrche Serup

Marie Borup, 2.a.

1. »Det er en virkelig fed drivkraft i gymnasiet at lave noget, man brænder for og samtidig også bruger tid på i sin fritid. For mig gør det, at jeg gider at stå op om morgenen. Det lyder lidt vildt, men hvis jeg kunne se, at jeg bare skulle have samf, samf, samf, så kunne det godt være lidt kedeligt«.

2. »Vi kan godt glemme nogle gange, at musik også er et fagligt og teoretisk fag, og at vi derfor ikke bare skal stå og spille i hvert modul. Jeg synes, at det er vildt spændende, men jeg tror for mange, at det kan være lidt tørt, hvis de bare har spillet lidt derhjemme og er blevet dygtige ad den vej uden rigtigt at se på det teoretiske. For at man kan blive endnu bedre, tror jeg, at det er vigtigt, at det praktiske og teoretiske går hånd i hånd. Det er lidt den drivkraft, jeg har i forhold til at lære ting, der måske ikke er lige så spændende som at stå og spille«.

3. »Jeg vil rigtig gerne søge ind på konservatoriet på et tidspunkt. Jeg synger mest klassisk, så det er lidt noget andet, end vi laver her. Men for mig er det essentielt at have musik på a-niveau, så man lærer al den nødvendige teori og får et godt grundlag for at bygge videre på det på en professionel uddannelse, som er reel og ikke bare en 'nu blev jeg opdaget'-vej. Selv om min plan er at skulle på konservatoriet, så har jeg altid tænkt, at jeg gerne ville gå på gymnasiet, for det er vigtigt for mig og min identitetssøgen at få en almen dannelse i mange fag og have noget at falde tilbage på. Jeg synes også, at det er interessant at have fag, som jeg måske ikke lige fandt relevante eller interessante til at starte med«.

Foto: Louise Herrche Serup

Ole Thomassen, 2.a.

1. »At man har mulighed for at dyrke sin passion og det, man godt kan lide at lave i skolen samtidig med, at man lærer nyt. Det er på en anden måde, end når man sidder derhjemme og læser eller øver sig. Man kan selvfølgelig også sætte sig rigtig meget ind i noget samfundsfagligt, men det gør en stor forskel, at en stor del af undervisningen ender som noget praktisk«.

2. »Det er både på godt og ondt, det her med, at man lærer nogle andre ting, end når man sidder derhjemme. Ligesom i de fleste andre fag, er der nogle ting, som man kan sætte spørgsmålstegn ved, om man reelt har behov for at lære. Ikke fordi musikteori er noget, jeg finder overflødig, men naturligvis er der nogle dele af faget, der kan virke overflødig. Ligesom i alle andre fag. Sådan er det jo også med det praktiske - det er ikke altid, at man lige følger, at man laver det, der er allerfedest. Sådan vil det nok altid være«.

3. »Helt klart, at det kan virke som en drivkraft gennem gymnasiet. Når man kan se, at man skal have musik, og så tænker: ok, det bliver en fed dag, også selvom det er mandag. Hvis man synes, at noget er interessant, bliver man også god til det på en anden måde end noget, man finder ligeegyldigt. Min interesse er for musikken er steget, siden jeg startede i gymnasiet«.

Foto: Louise Herrche Serup

William Sommer, 2.a.

1. »Der er udfordring på en anden måde. Personligt er jeg ikke tilhænger af at skulle være stille, se op på tavlen og lave 500 forskellige ting. Med musikken er der noget nyt i det, og man kan ligesom få noget mellem hænderne både kreativt og fagligt på en helt anden måde end på andre studieretninger. Jeg har altid elsket at spille og høre musik, og det giver bare et helt andet sammenhold, at alle i klassen har det til fælles og mødes om. Når vi får en opgave, er det ikke noget med, at nogen er på et bestemt niveau, for vi skal sgu alle sammen følges for at kunne lave det her. Så vi er nødt til at sætte os ned og følge hinandens tempo for at udrette noget, før vi kan lave noget fedt. Det, synes jeg, er fedt«.

2. »Mængden af teori. Der er meget papirarbejde, terts og alt muligt, man skal skrive ned. Og nu skal det altså ikke lyde som om, at jeg er verdens største slacker. Vi har alle 100 forskellige musiksmage og måder at spille på, men når alt kommer til alt, så har vi den her musik, som vi kan mødes over. Det giver vildt meget til fællesskabet og giver en positiv vibe i klassen. Man lærer også folk at kende på en anden måde og lidt hurtigere, fordi vi ligesom er nødt til at sætte os i hinandens sted for at få det her til at fungere«.

3. »Uanset hvad jeg ville have valgt af gymnasial uddannelse, så ville jeg ikke vide, hvad jeg skulle bruge det til, for som så mange andre ved jeg faktisk ikke, hvad jeg skal være. Min drøm er en dag at kunne leve af at spille musik på den ene eller anden måde - og her kan jeg så samtidig få tre supergode år på et gymnasium, have det virkelig sjovt med nogle fede mennesker, og gøre det jeg er tosset med at gøre«.

simone.kamp@pol.dk

Musik driver gymnasiere

På Århus Statsgymnasium bringer musikkens drivkraft eleverne sammen om faglighed og fællesskab både i og uden for skoletiden. Og med 300 tilmeldte til dette års teaterkoncert er interessen for kreativ udfoldelse større end nogensinde før, for her er plads til alle – også selv om man bare vil bage en kage.

SIMONE KAMP (TEKST)

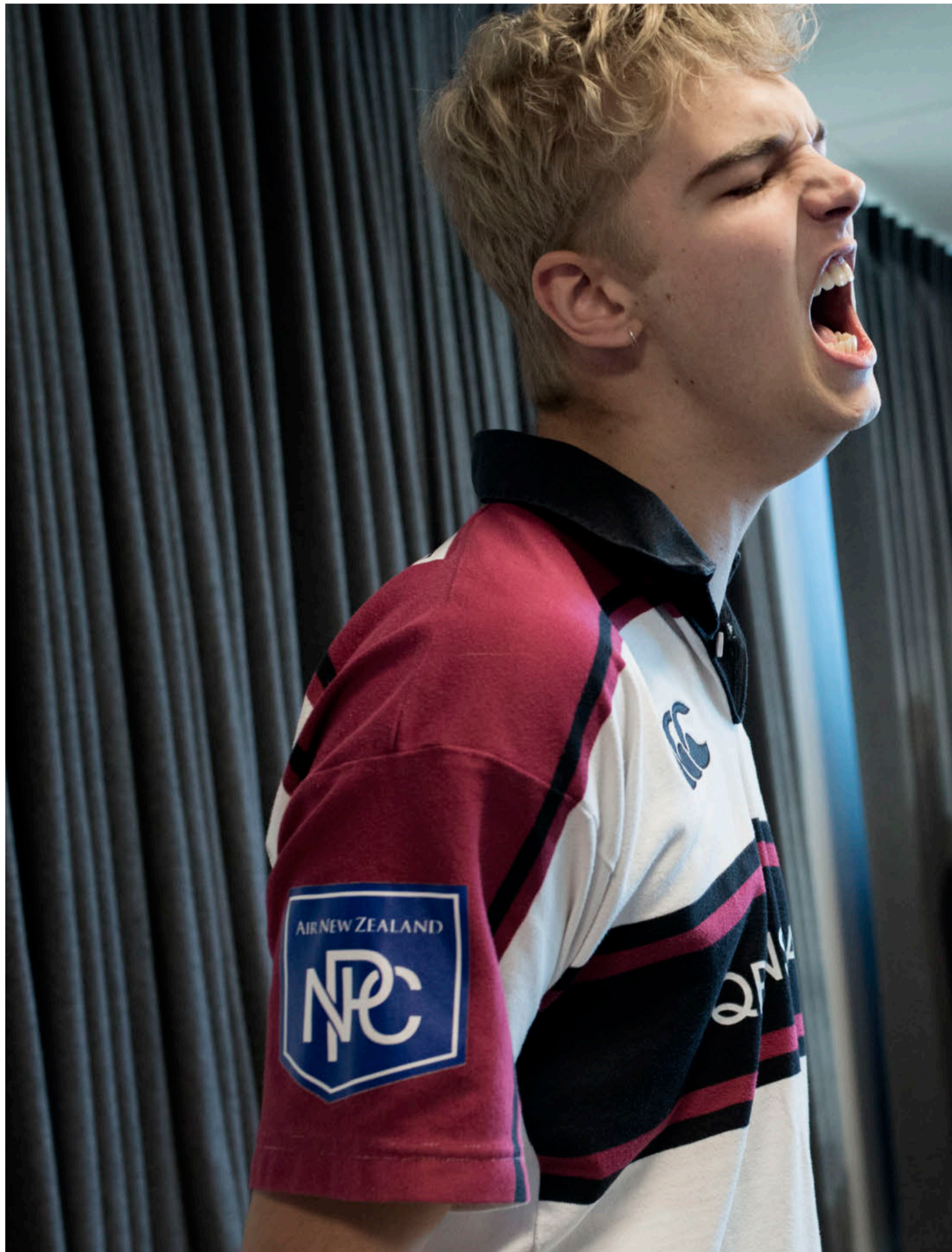
LOUISE HERRCHE SERUP (FOTO)

Må jeg også godt låne din deodorant«, spørger en pige med brunt hår og lyserød skjorte.

En pludselig, sødlig og parfumeret lugt spredt sig hurtigt fra midten af klasselokalet, hvor to andre piger lige har stukket en sprayde under blusen og sprøjtet armhulerne til. Der er ikke rigtig andre i rummet, der reagerer på det.

»Ah ja. Tak for lån. Så er det virkelig mandag, hva?«, siger den ene af de to piger efter et par sprøjt og rækker deodoranten tilbage til ejerkvinden. Det er første lektion efter weekenden på Århus Statsgymnasium, og 2.a. har musik, hvor de lige om lidt skal opføre protestsange, som de har skrevet og komponeret selv. Projektet er et samarbejde mellem dansk, musik og historie, og eleverne har selv valgt, hvad de vil protestere over. En opgave, der bliver taget seriøst, når man går i musikklassen, og dermed har musik på A-niveau i sin studieretning.

»Er der tid til at spille et nummer igennem inden opførelse«, spørger en elev halvt i hast, halvt i nervøsitet musiklæreren Per Sørensen. En gruppe bøjer sig ind over bordet i en halvcirkel for at øve deres stemmer, en flok drenge taler om cue, bro, riff og ... så går den ikke længe, første band skal på. En pige med kort lyst hår, ring i næsen og store kreolerøringer synger, mens to drenge akkompagnerer hende på guitar og cajon. Hun synger om pres for pressets skyld og de evigt overhængende lektier, mens tempoet stiger, og nummeret fader ud i en skæv og mekanisk outro, som var det ved at falde fra hinanden.

UDTRYK. En drengegruppe ville udfordre deres egne holdninger, så de har skrevet en protestsang, der forsvarer burkaforbuddet. Det er lidt svært at høre teksten tydeligt, for forsangeren growler sig gennem sangen til stor overraskelse og underholdning for publikum.

Ver frem i undervisningen

Eleverne skal efter opførelsen forklare og fremlægge den danskfaglige, musikfaglige og historiske baggrund for den sang, de har skrevet. Det er ikke særlig svært, for emnet serverede sig selv i dagligdagens travlhed: Når man kommer hjem fra skole, vil man egentlig bare gerne sove, men der er masser af ting, der stresser. Der er en intertekstuel reference til 'Man binder os på mund og hånd', for eleverne føler sig som brikker i et spil skak. Teksten er en stærk kritik af den samtid, vi lever i og af det postmoderne stresssamfund og trækker en direkte linje til ungdomsopgøret, som klassen har haft om i historie, hvor de også har været i Den Gamle By i Aarhus for at se oprørsplakater fra 1968.

Døren ind til klasselokalet piber stille og går meget langsomt op, hvorefter en søvrig klassekammerat bliver hilst så meget velkommen fra resten af klassen, at man ikke kan lade være med at smile lidt. Det sker et par gange, mens der bliver diskuteret ækvivalenskæde til modalpunkt og fravær af dominant til tonika og en masse andre begreber, der ikke står lige klart i hukommelsen, hvis den da nogensinde har mødt dem før. Mens første gruppe fremlægger, er stilheden så markant, at den nærmest med vilje gør opmærksom på sig selv og det opmærksomme blik, som alle trods mandag morgen-syndromet har rettet mod gruppen ved tavlen.

»Nå, så skal vi have næste hold. Det er noget med noget rock, ikke«, spørger musiklærer Per Sørensen ud i rummet.

En flok drenge tromler sig vej op til instrumenterne med et: »Jo mand! Det kommer til at larme, mand!«

»Vi har valgt at skrive et nummer, der er FOR burkaforbuddet. Ikke fordi vi selv er det, men det skulle vi da prøve«, introducerer gruppen sig selv. Hyggesnakken blandt publikum, de dæmpede stemmer, der øver til deres optræden om lidt, drengene, der har det højlydt grineren over 'Batman's kendingsmelodi er alt sammen forsvundet: Igen er der helt stille, klassen summer af respekt, alvor og afventende tilbageholdenhed. Og så bryder helvede løs.

Musikken mere til at give mening

En hardcore intro lægger stilen fra start, inden en ordentlig omgang growl vælter ud af munden på den høje lyshårede fyr bag synthesizeren, der indtil nu havde smilet sødt med sine bløde, mørke øjne. De andre drenge på guitar, bas og trommer griner til hinanden hele nummeret igennem, mens bassen pumper, trommerne halser efter, og vokalen giver associationer til Magtens Korridorer. Publikum kaster håndtegn og rækker med fødder og hoveder. Det spiller.

På den måde kommer klassen gennem danskanalyser, musikanalyser og historisk læsestof, for produktet skal ses i kontekst til det, de har lært i forløbet mellem de tre fag. Marie Borup fra 2.a. synes, at det er spændende at koble noget kreativt på noget, der kan være lidt »tungt eller kedeligt til tider«. ▶

»Det er i hvert fald nemmere for mig at analysere noget, når der er musik koblet på. Så er det, som om det giver mere mening for mig. Jeg får en bedre forståelse for emnet, når jeg samtidig kan udfolde mig kreativt«, siger hun.

En tankegang, som Marie Borup efter alt at dømme ikke er ene om at have. En rapport fra Danske Gymnasier viser, at interessen for de kreative studieretninger som førstprioritetsvalg er steget markant fra 2016 til 2017: fra 6,6 til 10,2 procent. Maries plan er at søge ind på konservatoriet på sigt, men samtidig var det vigtigt for hende at få en almen dannelse i mange fag.

»Der er mange, der tænker, at musik bare er noget med, at vi hygger og spiller lidt guitar, men at man rent faktisk kan bruge det i en kontekst, der giver mening for den undervisning, vi skal igennem – det er fedt«, siger Marie, mens næste band er i gang med at gøre klar.

»Simon, hvad har du gjort«, spørger næste bands guitarist, der tydeligvis ikke kan få lyd ud af det seksstrengede instrument.

»Jeg har slukket forstærkeren, og så har jeg lagt guitaren fra mig«, svarer denne Simon rapt i et flabet toneleje.

»Ej, det er også dårlig stil«, svarer drengene fra Simons band og griner venskabeligt, mens Simon allerede er oppe for at hjælpe den nødstedte med at finde ud af, hvorfor der stadig ikke kommer nogen lyd ud af forstærkeren.

Musikken gør, at der altid er meget at snakke om, fortæller Marie Borup og hendes klassekammerat Ole Thomassen. De bruger musikken som drivkraft i skolen, ja, i gymnasiet i det hele taget.

»Det styrker fællesskabet, at man har musikken til fælles, det kan man tydeligt mærke. Og sammenlignet med an-

dre tværfaglige forløb, vi har haft, så synes jeg helt klart, at det her har været overraskende positivt. Det synes jeg også, at man kan mærke på lærerne. Det er, som om vi har fået noget andet ud af det her forløb, netop fordi musikken har været med som den her drivkraft«, siger Ole Thomassen.

»Musikken kan være til stede mange flere steder, end man tror, og det er meget bekræftende, når man nu har valgt det. Så man får bevist, at man ikke bare har valgt musik, fordi det er noget kreativt, og man godt kan lide det, men at det også kan bruges til noget«, tilføjer han.

Enorm interesse

De to musiklektioner er ved at lakke mod enden. Et par piger sidder og snakker om, hvorvidt de nu har den ene eller den anden tid til eftermiddagens teaterkoncertaudition.

»Birgit kommer også«, siger den ene.

»Ej, lad nu være med at gøre det værre, end det er!«, siger den anden og hentyder til, at der ud over musiklæreren Birgit allerede sidder de tre elever, som er ankerkvinder for teaterkoncerten. Pigerne bliver enige om, at det nok skal gå. De vil jo gerne være med i den teaterkoncert, og det er jo fuldstændig ligesom det her, de lige har gjort. Næsten, i hvert fald.

Og netop indstillingen, at man ikke lader sig skræmme af risikoen for at fejle eller dumme sig oplever lektor Dorthe Antonsen som et af musikklassernes kendetegn. Hun har været lærer siden 1979, er studievejleder og underviser i dansk og idræt på Århus Statsgymnasium. Dorthe Antonsen mener, at det er en gave at have musikklasserne.

»I musikklassernes studieretning er der et kreativt omdrejningspunkt. De er

SPØRGELYST.

»Vi har måske særligt i vores klasse et ry for at være gode til at stille spørgsmål og være meget kritiske. Om det har noget med musikken eller personerne i klassen individuelt at gøre, ved jeg ikke, men vi får det tit at vide af lærerne«, siger Ole Thomassen fra 2.a. på Århus Statsgymnasium.

Det styrker fællesskabet, at man har musikken til fælles, det kan man tydeligt mærke
Ole Thomassen, 2.a.

vant til at improvisere, spille sammen, komme ud i situationer, som de måske ikke kender, og alligevel redde sig i land. Der er ikke noget endeligt facit, og kroppen er hele tiden med. At arbejde på den måde meget af tiden i sit studieretningsfag, tror jeg, smitter af på den måde, man går til andre fag på«, siger hun.

Dorthe Antonsen oplever, at musikklassernes tilgang til danskfaget sker på en anden måde end andre klasser.

»Når jeg foreslår remedialisering af en folkevise til en rap, så vil der være klasser, der synes, at det er for mærkeligt, det gider vi ikke, og det kan vi slet ikke. Hvor en musikklasse i mange tilfælde vil tænke, nå, det er da sjovt, det er da noget andet«.

Eleverne er også med på den, hvis hun beder dem tegne 'Liljen og dugdråben' eller bruge legoklodser til fortolkning af en novelle.

»Jeg tror, at de møder det mere åbent og går mere ind i det, fordi de også er vant til at være på og performe. De er ikke så bange for at dumme sig. Og det løfter jo meget mit fag, at det ikke er farligt«, siger Dorthe Antonsen og understreger, at musikkens rolle på gymnasiet også giver et fællesskab, der ikke blot har betydning for den enkelte klasse, men alle årgange på skolen.

Et fællesskab, der denne eftermiddag sender sine lange fangarme ud, når de første sangauditions til årets teaterkoncert afholdes. Den næste halvanden uges tid i lokale 201 kommer både sangere, bands og skuespillere gennem auditiontromlen. Der er årligt altid enten musical eller teaterkoncert på Århus Statsgymnasium, og normalt plejer omkring 150 elever at deltage. Dette år har ankerkvinderne – Bitta Elise Tahmasbyrad Hansen, Leah Maria Finnerup Juel og

Tine Cecilie Mikkelsen – fået 300 tilmeldinger, så de står over for en noget anden udfordring end normalt.

»Vi havde nok frygtet, at der ikke ville være så mange, der tilmeldte sig, for 1.g-klasserne har jo ikke deres endelige klasser endnu, så de er stadig lidt *shaky* på, hvad det er, de går op i, og hvilket fællesskab de gerne vil være en del af. Men vi ville gerne tilbyde dem det her fællesskab, så vi har været rundt i alle klasser og virkelig sælge os selv og den her teaterkoncert«, siger Tine Cecilie Mikkelsen.

Teaterkoncerten er elevstyret, men det er ikke nødvendigvis musikklassen, der skal stå for det. Det er ideen, der tæller. De tre piger, der alle går i 3.g. og har været med til musical og teaterkoncert alle de andre år, blev hurtigt og tidligt så opslugt af deres idé, at den også gik rent ind hos rektor Dorte Frstrup, der derfor gav pigerne styringen for dette års opsætning.

»Noget af det, som vi har været gode til at lægge vægt på, er, at det er for alle, og at vejen hen til det ikke er megalang, for der er ingen sindssyge ting, man skal igennem for at komme med. Teaterkoncerten er en meget nem måde at tage del i noget stort på gymnasiet – noget, de nye 1.g'ere måske har siddet og kigget på, inden de startede. Eller som 2.g'erne har siddet og kigget på sidste år og tænkt: årh, de ser virkelig ud til at have det sjovt«, siger Leah Maria Finnerup Juel.

»Jeg ved i hvert fald, at mange af de venskaber, som jeg har fundet på tværs af klasser og årgange, er nogle, som jeg har fået gennem for eksempel teaterkoncert eller kor«, tilføjer hun.

Men selv om man får del i et fællesskab, og det er tydeligvis især gæl- ►

dende for pigerne, så sluger projektet stadig rigtig mange timer efter skole og senere på året også øveweekender. Hvorfor gider gymnasieelever bruge så meget tid af deres fritid på det her, hvis de i forvejen føler sig pressede af forventninger og lektier?

Bitra Elise Tahmasbyrad Hansen sammenligner det med at spørge en teaterinstruktør, hvorfor han eller hun godt kan lide at skrive teaterstykker. Alle har en form for passion, og passionen sammenholdt med skabelsen af fællesskabseffekten er noget, som pigerne ikke kunne være foruden. Hendes medankerkvinder erklærer sig enige.

»Det nuancerer det hele, når vi har månedsmøde for skolen, at der er et band, der stiller sig op og spiller, eller at vi synger en sang – det gør, at det hele ikke bare er den samme grå hverdag«, siger Tine Cecilie Mikkelsen.

»Den første øveweekend står man altid og tænker: det her, det bliver noget lort, vi får det aldrig til at fungere. Og så alligevel på en eller anden mærkelig måde på søndagen i den sidste øveweekend, så fungerer det«.

»Og så får man et kæmpe kick af, at så mange mennesker har stået sammen om det, og at det lykkes«, tilføjer Leah.

Pigerne oplever, at der er flere og flere, der gerne vil være med til kreative ting både i og uden for skoletid – i hvert fald på statsgymnasiet. Skoleblad, teaterkoncert, musical, kor, tegneklub og ultimathold er blot nogle af mulighederne.

»Før har man måske tænkt, at det kun var en bestemt type person, der kunne være med i teaterkoncerten, eller en bestemt type, der kunne lave det kreative spil på trommer. Hvor nu opfattelsen mere er, at det er for alle, hvis bare man har lyst. Man behøver ikke have flippet

tøj på og mange huller i ørerne. Det kan også være ham drengen fra idrætsskolen, hvis han har lyst til at danse. Der er kommet en større accept af at være med til alt muligt kreativt«, siger Tine Cecilie Mikkelsen, da det banker på døren til lokale 201. *It's auditiontime, baby.*

Det kritiske nåleøj

»Er der nogen, der bare kommer ind og synger a cappella«, spørger en dreng, da han er ved at rigge sin guitar til. Han skal akkompagnere sin veninde, der skal til sangaudition.

Veninden har røde kinder. Hun virker lidt nervøs, de starter, og lige pludselig stopper hun sin sang.

»Ej, kan vi tage den igen? Jeg har bare lige brug for at tage den forfra. Jeg gik lidt galt i rytmen«, siger hun med et lettere forvirret ansigtsudtryk.

Juryen sidder med tillidsfulde blikke bag skriveborde og betragter de optrædende. Bitra Elise Tahmasbyrad Hansen spiser lidt pasta samtidig, måske er det for at gøre stemningen mere afslappet, måske er hun bare sulten, fordi ankerkvinderne er gået direkte fra 4. lektion til interview med Politiken til audition. Leah Maria Finnerup Juel ser opmærksomt til, og Tine Cecilie Mikkelsen tager noter på en af de tre computere på bordet foran dem.

To minutter senere er første audition allerede slut, og næste levende billede kommer ind. En høj, mørkhåret fyr med jeans, Nike-sneakers og -sweater stiller sig foran de tre piger.

»Okay, skal jeg bare starte«, spørger han. Pigerne smiler og nikker anerkendende, og så gør han netop det, som fyren med guitaren spurgte om tidligere: Stiller sig op og synger helt uden noget andet akkompagnement end sin egen

ØVETIME.

Der øves til eftermiddagens sangaudition. »Fordi vi alle sammen altid har spillet musik og været i miljøet her længe, så ligger det helt naturligt for os, at vi gider fordybe os i sådan noget som teaterkoncert og bruge åndssvagt meget tid på det«, siger Tine Cecilie Mikkelsen, der er 3.g'er og sidder i styregruppen for teaterkoncerten.

Teaterkoncerten er en meget nem måde at tage del i noget stort på gymnasiet Leah Maria Finnerup Juel, elev

stemme SIC ???, der fylder rummet med en charmerende og jazzet udgave af Frank Sinatras 'Fly Me to the Moon'.

De uudgæelige instrumentalpauzer, der opstår, når man synger a cappella, manøvrerer fyren elegant udenom ved at vifte det nødvendige antal takter med hænderne, inden han kan fortsætte sin sang. Til stor underholdning for juryen, der takker efter de igen to minutter og sender næste aktør ind på den interimistiske scene blandt skriveborde, stole og mikrofonstativer.

En pige, som juryen kender godt, kommer ind og ser lidt anderledes ud, end hun plejer.

»Hvad så«, spørger Bitra. Pigen forsøger at tage en dyb indånding.

»Jeg er lidt nervøs«, siger hun. Men det har hun slet ikke grund til at være, forsikrer juryen hende. Pigen vælger at synge uden mikrofon, og det viser sig også at være helt unødvendigt. Hendes stemme rammer både kraftfuldt og blødt på en gang.

»Så er den skid ligesom slået«, siger pigens guitarist, da hun er færdig med at synge. Og sådan fortsætter eftermiddagen med selvsikkerhed og nervøsitet i én stor pærevælling.

I morgen venter endnu en sangaudition, og først herefter skal ankerkvinderne udvælge de ni sangere, der skal bruges. Og i dagene derefter venter bands- og skuespillerauditions.

»Vi lærer vildt meget om gruppearbejde og samarbejde ved at være med i teaterkoncerten. Noget så kedeligt som ansvarsfraskrivelse, at lave en fælles aflevering i et fag kan jo også være en hård nød, og her lærer vi at være med til at skabe, uden at vi skal bestemme det hele. Det skal vi jo netop ikke«, siger Tine Cecilie Mikkelsen.

Lige nu glæder ankerkvinderne sig mest af alt til, at projektet kommer ordentligt i gang. Til der hvor alle samarbejder og udvikler historien, musikken og venskaberne. De glæder sig faktisk ENORMT meget.

»Lige når man er færdig med den sidste forestilling, har man sådan en helt vanvittig følelse i kroppen. Ét er, at det er vellykket og slut på en god måde, noget andet er det med at nå i mål. Man får sådan en ro, samtidig med at der bare er megameget adrenalin, der pumper«, siger Leah Maria Finnerup Juel.

»Det er, ligesom når man øver et instrument, så kan det godt være rimelig irriterende, fordi der er noget, man ikke kan finde ud af, men man bliver ved og ved med at øve sig. Og når man kan finde ud af det, og man kan spille et helt stykke, så er det rart, og man flyver ligesom væk og er et andet sted, nyder bare det at spille. Så der skal noget hårdt til for at nyde, men når man så først er der, så er det virkelig lækkert«, siger Tine Cecilie Mikkelsen.

De tre piger har efterhånden nævnt ordene fællesskab, samarbejde og venskaber så mange gange, at kroppen får lyst til at prøve det af. Skoledagen og de andre fag bliver bare sjovere og mere varieret af musikkens indspark, og det er afgørende for de tre år på gymnasiet, siger Bitra Elise Tahmasbyrad Hansen.

»Jeg kan også huske, at de andre år, hvis jeg for eksempel ikke har skullet være på scenen, men har siddet og set på sammen med de andre blæsere, så har vi tænkt sådan: Wow, hvor er det magisk, det hele, med lyset, stemningen, aktørerne, følelserne. Det er som en stor støv af magi, man sidder indeni og får lov til at være med i«.

simone.kamp@pol.dk